

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εννατος ὁ χρόνος εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

"Ἔτος ἐννεηῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι ἡμέρδερε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλώσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίη,
κί' ὅταν ἔχω ξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νά'ξω κί' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — **ὀκτὼ φράγμα εἶναι μόνο.**

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη, — **δέκα φράγμα καί' στὸ χέρι.**
Κί' ἕνα φύλλον ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κί' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαθρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλον μὴ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου τραντα μία,
Βουλῆς παράτα καὶ τρακμιά.

Πέντε καὶ τετρακόσια,
τρέχουν σπουδαία τόσα.

"Ὀνειρον τοῦ Χαρίλαου.
πὸ πηγαίνει λάου λάου.

Χ.—Τετέλεστα, τετέλεστα, ὁ κόσμος μὲ προδίδει,
κί' ὁ μίστερ Λάου ἀγριος μοῦ σφίγγει τὸ καρδί.
"Ὅσο κί' ἂν σφίγγης, μίστερ Λό, δουλεύεις θὰ σοῦ σκαρῶσο,
ὄσο κί' ἂν σφίγγης, μίστερ Λό, δὲν ἔχω νὰ πληρώσο,
ὄσο κί' ἂν σφίγγης, μίστερ Λό, δὲν φαίνεται κουτόνι,
ὄσο κί' ἂν σφίγγης, μίστερ Λό, θὰ πέθῃ τὸ κανόνι.
Εἶναι βαρὺ τὸ χέρι σου καὶ δυνατὰ μὲ σφίγγει,
κί' ἐγὼ τὴν μυῖνα ἔσφαξα γιὰ νὰ τῆς βγάλω ξύγα,
μὰ τίποτα δὲν ἔβγαλε, ἀγαπημένε Λό,
καὶ τὰ περὰ τῆς ἀνοῖξε καὶ πάει ὅτὸ καλό.

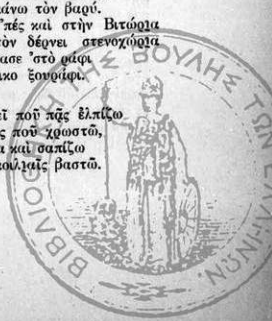
Καὶ τώρα εἶμι κάθισαι καὶ ξύσου, Λάου, ξύσου,
κί' ἐγὼ κοντὰ σου κάθομαι καὶ ξύνομαι μαζί σου...
πάνε τὰ χρόνια τοῦ χουσοῦ καὶ τοῦ παρὰ τὸ χύσιμο,
ξυθῆτε ὅλοι σήμερα κί' εἶναι καιρὸς γιὰ ξύσιμο.
Ξύσου, σιὼ Λάου τζέντλεμαν, μὴ τόσο μὲ μαλλώνης
καὶ μὴ τὰ δαδὸ τὰ μάτια σου ἀπάνω μου γουλιώνης.
Ἐσὺ σάν Ἄγγλος εἰγενής γιὰ μένα ἐγγυησάου
ὡς νὰ περάσουν βάσινα καὶ τόσα συμφωραί,
παίρε τὸ Ἰσοζύγιου καὶ δὲς μου τὸ πουργι σου
καὶ κόπιασε νὰ μετρηθῆς, Ἐγγίλεξε φοβερέ.

Εἶναι πολὺς ὁ πόνος μου, μεγάλος κί' ὁ καθῆμος μου,
τῆς φάμπικας μου ἄρχισαν νὰ ὀρθῶν τὰ φουγάρα,

κί' ἀπὸ τὰ λόγια, τζέντλεμαν, ἐλίεσθη κί' ὁ λαμός μου
καὶ σήμερα χροῖζεται μὴ δυνατὴ γαργάρα.
Μὲ φαγομένο, τζέντλεμαν, παρμιλιὸ σπαῖτι
ὡσάν δεσποτῆς Προμηθεὺς ἐπάνω τοῦ Κανακίου,
εἶλα μαζί μου νὰ ξυθῆς, Ἐγγίλεξε πατριώτη,
καὶ εἶνε σὺ τὰ νύχτα μου, νὰ ξύνω τὰ δικὰ σου.
'Ὡς φύλλον μου ἀγαπητὸν θὰ σὲ κατενοδοῖσο,
στὴν Λόντρα ξαναγυρῶς νὰ πιάσης τὴν δουλίτσα σου,
ἄλλο δὲν ἐυκόλινομαι, σιὼ Λάου, νὰ σοῦ δώσω
παρ' ἕνα τοῦβλο μοναχὰ νὰ ξύνῃς τὴν κοιλίτσα σου.

"Ὡρα καλὴ ὅστιν πρῶμην σου, ἀγαπημένε Λό,
καὶ χαρετίσματα πολλὰ νὰ πῆς παρακαλῶ
ὅστιν ἐυλοχίστην Γιάδστονα καὶ τὸν Σαλιβουρὺ
κί' ὅταν παρὰδες μοῦ ζητοῦν θὰ κάνω τὸν βαρὺ.
"Ὡρα καλὴ ὅστιν πρῶμην σου, μὰ πῆς καὶ στὴν Βιτώρια
πῶς καὶ τὸν Λόρδο τῶν Ρομηῶν τὸν δέγει στενοχώρια
κί' ἡ τόση λορδοσύνη του ἐμοῦχλιασε ὅτὸ σάρα
καὶ θέλει νὰ πετσοκόπη μ' Ἐγγίλεμο ζουφάρα.

"Ἀναχωρεῖς, σιὼ τζέντλεμαν, κί' ἐκεῖ τοῦ πῆς ἐλίεσω
ν' ἀναμωθῆς ὀργήγορα μ' ἐκείνους ποῦ χροστοῦ,
εἰπέ τους πῶς εὐάσιμα ὅτῃ φτώχεια καὶ σαπίω
καὶ μοναχὰ φρακιοῖματα γιὰ τῆς κοιλίας βαστώ.

Αναχωρείς, σιγ τζέντλεμαν και Λόου θαυμαστέ,
 κι' όμα μ' Έγγλέζον σοβαρούς αντικραυθής όμίλους
 πέσο τους πός θταν για λετά που' λέν ο' δανειστά
 ήγει θαρού πός μου' μιλούν για τους άπάνου μύλους.
 Ελάτε τους, φίλε τζέντλεμαν, πός άδειασε το χροΐσι,
 κι' άν τον θημόν σου δανειστής κανέναν παροΐνγη
 ελάτ τον σε παρικάλω έκμέρουσ του Γκαούτη
 πός ή 'Ελλάς προΐφραστα να νίχη της υί ζήνη.

Όρα κιάη 'σ'την πρήμη σου, να σ' φρήσω στάσου,
 και ρίξε πέτρας, πίσω σου και πέτρας έκπροστά σου.
 Τόν ίβατε τον μύστερ Λό... τον είδα χθές άργά,
 πού 'σ'την βαροϋλα έμπανε και τούταμπε γοργά.
 Μέσα 'σ'την Λόντρα έφθασε χωρίς ταμπαΐρο νάχη
 γκαΐ κι' αυτό του τούλεμαν οί Μαριθονομύχοι.
 Κάθε Μυλλόρδος δανειστής 'στό στόμα τον κιντά
 κι' αυτός με το μαντά του τον γλωκοραφετά.
 Και τί μαντά, μύστερ Λό; ο' δανειστά του' λένε,
 κι' ο' τζέντλεμαν τους άπαντά καλά ψυχρά και μαΐουα,
 κι' όλοι σάν φρόνιμας άρχοντουσ παρακτικά να κλαΐνε
 κι' όλοφρημός άκούετα και τον Έβραϊόν ναΐρα.

Ό συμφορά των δανειστών τον τζέντλεμαν σπαράζει
 και δεξιά κι' άριστερά πεντάλαμασ τους μοράζει.
 Μά τέινε τούτα τον 'ροΐτον και άπαντά εζεφάλαμα
 και τοκοχρεούλαμα των δανεικόν πακτάλαμα.
 Βρε τί μάς λές... τί να σάς πός 'σ'την γήνη τον Παρδένωνον
 έπεί πληρώνουν μοναχά και τώρα και πού χροΐνον.
 Έχουν στελέχη τουσ στρατού και στόλου Μαΐτην Μοΐραν,
 άλλα πεντάλαμασ μοΐθωσαν και το καΐτό του' πήραν.
 Και τίδες, μύστερ τζέντλεμαν, έκεί πού 'πήγες τώρα;
 είναι τφώνη κλασική και δοξαζομένη χώρα;
 Είδα κι' άρχαία μάμαρα και να με βελούθα Λαΐδες,
 είδα και Λόρδους Έλληνας να πίνουα ναγιλιέδες.
 Όσα προφέρουα τα μακαρά καθός και τα βραχάκι
 κι' όλος μεγάλτ τους κτηνά μαγιά με τάρχαλα,
 γι' αυτό και κάθε δάνειον εις τούτο το Βασίλειον
 σεπτόν της άρχαϊότητος το κατανεΐον κειμήλιον.

Έπλη' άπάνω 'σ'τη στιγμή όπου επανηγύριζαν
 τους τραπολίβους άγγυρούσ του Γεωργίου πρώτου,
 τους δρόμους τον τους παστρικούς νυχθήμερόν αγύριζαν
 κι' έξύπνησε κι' ή προκοπή Δημάρχου πατριώτου.
 Έθαΐμασα την πρόδον του νεότρου Έλληνος,
 πανίργηνον άνοιγέτο το μέλλον έκπροστά του,
 και μοναχά των οΐθανόν ή άργαρά Πανασέληνος
 άργύριον τους άγγυρούσ του Μεγαλειοτάτου.

Σ' άκούω, Λόου, τί τους λές, Έγγλέζκο βομφάλι,
 άλλ' ό,τι πής για τους Ρωμηός ποσός δεν μάς προσβάλλει.
 Μά νίτος πάλιν... έρχετα... τον σβέρκο μου τσάκονει
 και πληρωσε αυτοστρημεί, μοΐ λέγε, το κουλόν.
 Όπαιου, μύστερ τζέντλεμαν... σου ελπι πέντε δέκα
 πός δεν πληρώω τίποτα κι' σοο κι' άν θέλεις σφύριζε...
 μήν προχωρείς άπάνω μου... έκεί μακαρίον μου στέκι,
 και θήμιονε και φρένιζε κι' άπάνω κάτω γιράζε.

Παρακάλω σε άφες με και μη με σφίγγεις έτσι...
 έγω δεν έχω, μύστερ Λό, Έγγλέζον σκαλοπέτου...
 παρακάλω σε άφες με όλίγων να μιλήσω...
 τί λές; πός πρέπει τον στρατόν εϋθής να διαλύσω;
 Μορε' μα πού τον βρικήμα και τούτον τον έφρη
 να δέλη ν' άπομεινωμένω χωρίς σαπάτον ζήρη...

Όποιος λόγος έφυγε το έρκος των δόντων...
 οι συμφορά σου, μύστερ Λό, πηγαΐνον εις τον βρόντον.
 Με στόλου και στρατευμάτα ο' κόμος θα μάς βλέπη,
 κι' άν τάντερά μάς διαμπαΐς διαπεράσ ή λέρθα
 έσν να μη σκοτίζεσαι και γνώριός πός πρέπει
 με τους μεγαλειετέρους σου να μη φρενής σκόρδα.
 Κι' άν διαλύσω τον στρατόν, Έγγλέζε Άρλεκίνε,
 την κεραλίη μου παίρναι ή δόξα θα ζήτηρη,
 και τί θα γίνουα έκπατα κι' οι φρίσεις μου έκταΐνα
 πός ή 'Ελλάς προΐφραστα να ζήρη και θα ζήρη.

Άκούς έκεί διάλυσε στρατευμάτος και στόλου;
 άκούς έκεί τον τζέντλεμαν, τον Λό τον κακομολή...
 άν χάρητ νιγιάς ο' στρατός να μη σέ μέλη διόλου
 κι' έμεις δεν θα δέ βάλωμε κρητή και νοικονήρη.
 Έσένα τώρα σ' έστειλαν 'στο μέση τα' δικά μας
 να έξελέγεις μοναχά τον οίκουμάκι μας,
 να 'δής άν ετοιμάσει τον φοβερό κανόν
 κι' άν είν' έλας παρακαρά να πληρωθίη κουπάνι.
 Λαπάν, σιγ Λόου τζέντλεμαν, σ' αυτά περιορίσου
 κι' ιδέ πός τρέχουα σάν νερό οί θησασοΐ του Κροΐσου,
 άν όμοσ στόλου και στρατοΐ μάς έφραταν βαρβαΐτοι,
 άν συντηρούμε στρατηγούς καλούς για το κρεβάτι,
 κι' άν με σαλατίμας και χρυσά ποζάρουα 'στον καθρέφτη
 να μήν άνακατεΐνοσαι και λόγος δεν σοΐ πέριτε.
 Έξελεγκτή 'στό γούστο μου' δεν βάζωμε κανένα,
 και σΐ ταμπάκουα, μύστερ Λό, πός τήμοσε χαμίνα.
 Έμεις δεν έμια' άνθροπον να σπέρνομε 'στ' άλλωγα,
 έμεις εγεννηθήκαμε για κσάνη και γαλόγια,
 κι' άν στόλου και στρατευμάτα άπάχουον για τα μάτια,
 κι' άν κίνουα τα γαλατά καρφα και τάχρα κομμάτια,
 όμοσ μ' αυτά το κέρη μας και την δουλειά μας κίνουε,
 μ' αυτά ός τώρα ζήσαμε, μ' αυτά και θα πεθίνουε.

Κι' αυτός της Άκροπόλεος το άπατεΐ ο' βράχος
 στρατούς διαλύσση και ζήρας όγαγούσα ν' αΐεΐσιο,
 κι' άν νίχη δεν σ' άπέμειναν για να ζυοθήσ μοναχός
 πλησασε, σιγ τζέντλεμαν, κοντά μου να σέ ζήσω.
 Μη μ' ενοχλεις παρακαλώ και τράβα παρασέβα
 και μη θαρρής πός τον Ρωμηόν θα κόψης τον άερα.
 Άέτε της σκακίριας μας την κοπεράν λεπίδα
 και κίσης; έσορλήσεως άφρη την έλαΐδα.

Είς το σπαθί μας κρέμοντα κεφάλια και τόκου...
 άλλ' όμοσ ποιος με κινηγά και με καταδιώκει;
 Είσαι και σΐ έξελεγκτής... ά! νά κι' ο Ροΐ ο' Γάλλος...
 ο ένας δεν μάς έφθασε, μάς 'κοβαλίηρη κι' άλλος...
 Νά! με τον Λόου γήω μου σαΐταρα και χροΐετα,
 ήλεδ κι' αυτός άπό την Κω και μεροκό γυρεΐνα.
 Είς την Άθήνα κώπιασε και σΐ με το καλό
 να πάρης όσα 'δωσασε και 'στον Έγγλέζο Λό.
 Σπεύσατ' έδώ έξελεγκτά άπό τα τετραπέρατα
 και τον μουφοΐσΐνον Ρωμηόν γανώσετα τα κέρατα,
 κι' εις τούτο το πολεμείο της ιεράς Παλλάδος
 έξελεγκτήν 'ταΐουα θα στείλη κι' ο Μικιδός.

Είς τός έρμήμους άντιχούν άλαλαγμοΐ και κρότου...
 μαρούλια με τη σήγανη κι' ή τόση μου σοφία,
 μαρούλια με τη σήγανη κι' ή δόξα μου ή πρώτη
 μαρούλια με τη σήγανη κι' ή πλειονοψηφία.
 Πού είναι τα χορδάκια έκείνου του κιαροΐ,
 πού μεστομώμενας φούντανε άπό παντού έφραΐς...
 έμφορς 'οτ'ής δόξης μου τον ρουΐ άπίντηνον τον Ροΐ
 κι' ο Λό μ' έξάλισε με μωός και κατακεφαλίμας.

Ποίην χροσὴν πανήγυρον ὄλ' ἢ πατρὶς ἐώρτασε,
μὰ τόσῃ ψάλλει κάθε Λό κολοκυθοκοφῆς
πὺς ὁ παπαῆς μας ὁ παχὺς παχεῖα φακὴ ἐχόρτασε,
ἀλλὰ γιατί πακαῖ παχὺ φακὴ νὰ φῆς;

Εἴμαστε δὴδ Πρωθυπουργοὶ κι' οἱ δύο προκομμένοι,
κι' ἐγὼ ἀφέντι μὴ φορὰ δὲν εἶμαι μῆτε τίλο...
μαράτζωσες, καρδοῦλα μου, κι' εἶσαι μαρατζωμένη,
μῆτε καρβῆρα ἴσὸ γιαιό, μὴδὲ πανιά ἴσὸν ἤλιο.
Μοῦ μαγερεῖνουν δὲν δειπνῶ, μοῦ στρώνουν δὲν κοιμοῦμαι,
τὰ πρῶτα μεγαλεία μου μὲ δικάρια δημοῦμα,
κι' ἐβούρκωσαν τὰ μάτια μου καὶ τρέχουν σὺν τὴν βροία
κι' ἡ Ἐξουσία ἐσχεταὶ νὰ μὲ παρηγορήσῃ.
Σῆκω, βερέμη, πλάγισε, σῆκω, βερέμη, πέσε...
μὲ νέα Ἰσοζύγια τὸν γιτίδαρ σου δέσε,
κι' ἀπλοσε τὰ ξεράδια σου ἴσὸν κόρφο τὸν γεμάτο
νὰ ἔρῃς τοῦ Μᾶη τῆς δροσιᾶς καὶ τοὺς ἀνθούς τ' Ἀπρίη,
μὰ τὸ κουτὸν ἴμισσε τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο
καὶ τὸ σουρτοῦκο μου τραβοῦν οἱ κεινασμένοι σκύλοι.

Ὅλοι ὡς τώρα ἔγιναν ἐσπερινὴ θυσία...

γὰτι ἴσὸ ρεῖμα τῆς ζωῆς νὰ σ' εἶρω, Ἐξουσία,
ἀφού, καθὼς κατήγησε, γὰ μὲνα πὰ δὲν ἦσο,
κι' ἐνὸ μὲ σαρῶχνες ἐμπροστὰ ἐγὼ κολώνω πίσω;

Κυβερνῶ ἴσὸ κουτουρὸ
κι' ἐν τῷ μέσῳ Λό καὶ Ροῦ
στέκεαι καὶ μὲ βασανίζεις,
νὰ πληρώσω μ' ἐμποδίζεις,

νὰ σ' ἀφήσω δὲν ποθεῖς...
ἄντε τώρα νὰ χαθῆς.

Βλέπω εἰς στρόφιλον χοροῦ
τὸν Ἄγγλον Λόου μὲ τὸν Ροῦ...
αὐτὸς ὁ Ροῦ κι' αὐτὸς ὁ Λό
δὴ μοῦ φουρῆζον τὸ μαλατό.

Παῖνες χρεωκοπικοὶ ἀντιλαλοῦν ἴσὸ ὄρη...
μὰ νὰ! κι' ὁ Ροῦ ἀναχωρεῖ χωρὶς ἐπανορθοῦ,
καὶ θυμομένος ἴσὸν Κερνὸ τὴν κράϊν καταγγέλλει,
ὁ δὲ Κερνὸ φουράζεται κι' ἔδω τὸν ξανατέλλει.
Μὰ ποίον πάλιν φάντασμα μουγκάζων μὲ δῶσε;
Ἀδριατικὸς ἐξελεγκτῆς ἐκ μέρους τοῦ Καλνόκ.
Ἐλάτε ἴσὸν ἀκένωτων τῶν θησαυρῶν πηγὴν...
νὰ! ξεφορτώσουν ἐλεγκτῆς ἴσὸν Ἀθηνῶν τὴν γῆν
διάφορα ἐμπορικὰ καὶ θεωρητὰ βαπόρρα,
μὰ ὄλοι ξεκουμπίζονται χωρὶς ἐπανορθοῦ.

Ἄκομη χάρω τὴν τιμὴν τῆς Ἀδελκῆς ἐννοίας,
ἀκόμη τρέφει πρὸς ἐμὲ ὑπόληψιν ὁ Θρόνος...
τί βλέπω; κι' ὁ Διὰδοχος τῆς συγγενοῦς Δανίας
προσέρχεται ἴσὸ σπῆτι μου χωρὶς στολὴν καὶ μόνος.
Δανία, κράτος εὐτυχές, τρεσβίλιον, σφάρινον,
Δανία, δνομα γλυκαῖ, συνώνυμον μὲ δάνειον,
Δανία, γομωτάτων Χριστιανῶν Βασιλείον,
ποῦ φαρμακάρεις Βασιλεῖς δι' ἕλην τὴν ὑψηλίον.
Μεγάλως μ' ἐτιμῆσατε μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας
καὶ θὰ κερδίσω τοῦ λοιποῦ καὶ τὴν ὑπόληψίν σας.
Ἐξαιρετος γὰ μὲ τιμὴ καὶ σημαντικότητι,
μὰ δὲν ἔμπορεῖς καθὸ Λανὸς νὰ μᾶς δανεῖσες κάτω;

Ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησαν μοῦ λέγει γιὰ τὸν Ὅμηρον καὶ προσποιεῖται τὸν κοινόφρον καὶ τὸν μουσικολόγο.
 Γιὰ τὰς Ἀθήνας μοῦ μιλᾷ καὶ ἐγὼ γὰρ τὸ κοινοῦ...
 ὦρα καὶ, Χριστιανέ, καὶ μὴ ποτὲ λησμονεῖς
 πὺς ἡ Ἑλλάς θέλειτε ὑπῆρξεν ἡ τροφὸς σας
 καὶ νὰ μᾶς ἔχετε καὶ σὲς καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός σας.

Τὶ θάρρος ἀκούεται καὶ πάταγος πολῆς...
 ἰδοὺ!... ἀνοίγουν μὲ τραγῶν αἱ θύραι τῆς Βουλῆς,
 καὶ ἐγὼ τὸ βῆμα ἀνέρχομαι καὶ ἰλαγγίζω καὶ φροῖτο
 καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναῖζαν μετὰ κοιλῆς κρηρῆτος.

Ἡ Βουλευτὰ, ποῦ κἀκείθε σὴν ξύλα ἐπὶ ξύλων,
 τὸν ἀντιπάλων πτέρυγας καὶ πτέρυγας τὼν φίλων,
 ἂν τὴν Βουλὴν δὲν προσφονεῖ τοῦ Ἀνακτοῦ τὸ στόμα,
 ἀλλὰ γνωρίζετε καὶ ὡς μῖσητα τῆς Αἰῶς
 πὺς ἔχει μουσαφίρηδες ὅτῳ σπῆτι τὸ ἀκόμα
 καὶ σήμερα δὲν εἰσκαεῖ γὰρ λόγους τῆς Βουλῆς.
 Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκ μέρους τοῦ τὰ πρόποντα θὰ πῶ
 καὶ ὅπως ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ σὺς ἀγαπῶ.
 Γνωρίζετε πὺς τελετὰς ἐτέλεσα σπανίας,
 πὺς τὰ παρτασουχρώσαμε μετὰ τῆς Ρουμανίας,
 πὺς οἱ Ρωμοῦνοι δι' αὐτοεπίησαν νὰ τὰ γίσουν,
 πὺς χαστοκνῆ τὸς ὄμοιους ποῦ δὲν θὰ τὴν ἔξισούν.
 Αἱ σχέσεις μας ἀνόμιμοι θὰ ἐπακολουθήσουν
 ὡς ἄντι αἱ προστάσεις δυνάμεις βοηθήσουν,
 ἀλλῶς θ' ἀνανεωθῶν σποηρῶς καὶ πάλιν
 χωρὶς καμμίαν ἐνοπίον, ὡς ἐνοσθεῖ, πάλιν.

Γνωρίζετε ὅτῳ συμφορὰς τὸν τρέχοντος καιροῦ
 πὺς ἦσαν ὡς ἐξελεγκτὰ ὁ Λόου μὲ τὸν Ροῦ.
 Οὐχὶ μικρὸν ἐπρόσθεσαν καὶ ὁ Ροῦ καὶ ὁ Λόου βάρος,
 ἀλλὰ καὶ ἐγὼ μ' Ἑλληνιστὸν ἐδοξαζέθηθαι θάρρος,
 καὶ ἐτόλμησα τὸ πῶδι μου ἐμπρός των νὰ κτυπήσω
 καὶ τέλος ἀπεράσισα νὰ μὴ χρεοκοπήσω.
 Γνωρίζετε ὁ τόπος μας πὺς εἶναι φουκαριὰς,
 πιστεύω δὲ νὰ μάθετε μετ' ἀληθοῦς χαρὰς
 πὺς μόλις πάτησε ὁ Λὸ τῆς δόξης τὸ λημέρι
 ἕνα καλὸ τοῦ σοφίφωσαν ἡμέρα μεσημέρι,
 καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀγῆς ἐμᾶινετο καὶ ἐλύσσα
 καὶ ἐκίπνιζε τὴν πίστα του καὶ ἐφάνισα καὶ ἐξέφισα,
 ἐγὼ πρὸς ἀνακούφισαν καὶ πρὸς παρηγορίαν
 αὐτὰ τοῦ εἶπα μὲ ἔχηδν Ἑγγλέϊου οησοκείαν.
 Ἐθυσάσα, Λὸ ἀγαπητέ, τὸ χρομία μοῦ θέλει,
 πὺς ἄντι ὁ ζεῖμηγοτος ἔξοτος Ἰσραελῆς,
 πὺς ἐμεῖς ἐξεπαθώσαμεν πρὸς νικηφόρον πάλιν
 ἐπύστησε ὅτῳς Ἑλλήνας ὑπομονὴν μεγάλην.
 Λοιπὸν καὶ σὺ νὰ πῆς ἐκεῖ, ποῦ πῆς χωρὶς ταμπάρο,
 πὺς καὶ ὁ Ρωμηὸς ὁ Βήκροσφρηλδ μὲ τὸ ὑψηλὸ κολάρω
 εἰς τοὺς Ἑγγλέϊους δαναῖτες, ποῦ σκοπίζουν σὴν Ἐβραίοι,
 ἐπ' ἀπειρον ὑπομονὴν συστήνης γιὰ τὰ χρέη.
 Καὶ τώρα κατεῦδο σας, σὺ Λόου μου καὶ Ροῦ μου,
 μὲ συγχωρεῖτε μὲ ἀστυγὴ νὰ πῶ πρὸς νεροῦ μου.

Ἐπάνω μας ἐπέπεσε πῶς δορυκτύωρ Σύλλας,
 νόσον μακρὴν καὶ ἄνιαν τὸ Κεντρικὸν νοσεῖ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κἀνω—πὺς ὅτῳ σπῆτι μου ἀνέβη,
 ὅτῳ Νεοπλῖον ἀπὰ νο, —καὶ ἀπὸ τοῦδου συνορευεῖ
 μὲ ξενοδοχὸν Σούδη, —δρὸ ὅτῳ λάθρ, τρεῖς ὅτῳ ξυδί,

καὶ πιθανὸν ὅτῳ μοῖτροι μας ἐκ τῆς πολλῆς σκαλίης
 νὰ ὄνην καὶ τὸν ἴκτερον, ποῦ λέγετα Χρὸσθ.
 Κι' ἂν μοῖρα μαιρὴ καὶ στρεβὴ ἀμετακλήτους γράφῃ
 τὸ Κεντρικὸν Ταμειὸν μας, ποῦ ποτικὸς κλωσῆς,
 νᾶνα κλεισμένο καὶ ἔρημο καὶ ψόφρο γιὰ χροσάρα,
 τοῦδὲξιστον θὰ φαίνονται τὰ μοῖτροι μας χροσά.
 Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἐναῖζαν ἀγέροτος κρηρῆτος
 παρκαλιὸ νὰ βγάλετε τὸν σφῆρο σας ὅτῳ ζῆτο.

Ἐξῆπνησα... τί ἔνειρον!... αὐτὸ μὲ κρίων φροκῆν...
 ἀλλ' ὄχι... θάρρος, δύνάμεις, χροσῆν νὰ δροφῶ νίσην...
 Μὲ τοὺς Ἑγγλέϊους θὰ κριστῶ καὶ μὲτὸς γροφθαῖς θὰ πῶ

τὴν ἡμαξὴν μου γαῖρομα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ τρέξω...
 μὲ νέον Ἰσοζῆτιον ὁ Λόου θὰ τρομῆξῃ...
 γκοντέη!... δι' ἄνομα Θεοῦ ὀργήγομα τάμῆξ.

(Τινάζετα ὅτῳ ἡμαξὴν καὶ σπείδει θαρραλέος
 καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναῖζαν ἐθόσιον κρηρῆτος
 ἀντὶ τοῦ πολυφροντῶδους νηφιῶν Βασιλέως
 καὶ ὁ Λόου ἀναπέμονος τὸν κατρεπὲ ὅτῳ σπῆτι.)

**Φιλαδέλφειος ἀγὼν
 μὲ σορεῖαν συλλογῶν.**

Στρατηγὸς ὁ Γεώργιος, ὁ φίλος ποιητῆς,
 πρῶτος ὅτῳν Φιλαδέλφειον ἐβῆκε νικητῆς
 μ' ἕνα σπουδαῖον ποίημα ἐπακολοκνῶν,
 τὸν Ἐρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν, καὶ διὰ τεχνικὸν
 καὶ πλούσιον εἰς ἔμπνευσαν καὶ σιγασφῆρας κάλλος,
 καὶ οἱ φίλοι καὶ μουσολῆπτοι ἐδραφῆθησαν μεγάλως.
 Ἐκτὸς αὐτοῦ συγχαίρομεν καὶ τὸν μικρὸν Κρηστούλη,
 ὅπου ἐδέξθη τὴν κρηρῶν τὸν ἔπαινον τὸν πρώτον,
 καὶ προῦδος εἰς ποιητῆς ὑπόθετα μεγάλην
 μὲ ζῶσαν Εἰδύλλια ποικικνὸν ἐζῶτον.
 Ἄλλ' ὁ Ρωμηὸς θερμοτάτα μετὰ πολλὸν καὶ μόνος
 καὶ τὸν σοφὸν Εἰσηγητὴν συγχαίρει τὸν ἀγῶνος,
 γιὰτι ἀποῦ ἐταβῆξε μαρτίριο φρακτὸ
 καὶ συλλογὰς ἐδίωξε σαράντα καὶ ὀκτώ,
 πρὸς τέφρον ἰδίων τὸν Μουσῶν καὶ πρὸς κοινὸν συμμέρον
 διὰ μῆτος τὸν γλαφυρὰ καὶ ἐμβριθεστάτης κρίσεως
 τὴν πᾶσιν ἐσταμίτησε βομβυλίον ἀπτερόν,
 διὸ καὶ ὑπερξέρησαν οἱ λάτριοι τῆς ποιήσεως.
 Καὶ τώρα, φίλοι κύριοι, σὺς λέγω ἐν ὀλίγοις
 πὺς θὰ ἐκδώσῃ τὰχιστα ὁ βραβευθὲς Στρατηγὸς
 τὸν Ἐρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν ν μετ' ἄλλων ποιημάτων
 εἰς τόμον πολυεπίδον πρὸς συλλογὴν κρημάτων.

**Ποίημα τοῦ Παλαμά,
 σποῦ τὴν ποιήσιν νῆφ.**

Ἐβῆσαν τὰ Μάτια τῆς Ψυχῆς, ὅπου πρὸ δύο χρόνων
 πρῶτος τὸ γέρας ἔτυχαν τὸ τὸ Φιλαδέλφειος
 καὶ τῆγερας ὁ Παλαμάς, ὁ κελαιδὸν μὲ πόνον,
 ἄλλης σχολῆς ποιητικῆς ἐργάτης κορυφαῖος.
 Φιλοσοφία, ἔξαρσις, καὶ νοημάτων βάθος,
 καὶ τρυφερόν καὶ μιλακὸν καὶ διαφῆρον πάθος,
 νεύρα, γολῆ καὶ δύνάμεις ποιήσεως σφονδύσης,
 καὶ ἀρμονία ζῆμεντῆ καὶ μελωδία γλώσσης.
 Καὶ τοῦτο τὸ ποιητικὸν τὸ Παλαμά βῆβλιον
 εἰς τῆς Ἐστιας τὸ πωλοῖν τὸ Βιβλιοπωλείον.

μὲ Χημειον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μιμνῆ